

20ste JAARGANG, NR. 370
24 JANUARI 2022

IN DIT NUMMER:

1 BERICHTEN

4 JAZZ OP DE PLAAT

Carmen Gomes, Judith Nijland,
Wadada Leo Smith, Martin Wind,
Undercurrent Orchestra e.a.

EN VERDER (ONDER MEER):

10 Beryl Davis (Erik Marcel Frans)

14 Europe Jazz Media Chart 2021

18 JAAR JAZZFLITS

01 09 2003 - 01 09 2021

NR. 371 KOMT 7 FEBRUARI UIT

BERICHTEN

Harald Walkate laat zich op nieuwe plaat inspireren door Aldous Huxley

Voor zijn nieuwe cd heeft pianist Harald Walkate zich laten inspireren door de essaybundel 'Music At Night' van de Engelse schrijver Aldous Huxley. Hij schreef negen nieuwe stukken. Walkate: "Stukken als verhalen, met plotlijnen, onverwachte wendingen en verschillende hoofdstukken." Samen met Florian Ross en Jos Pommer arrangeerde Walkate zijn 'muzikale nachtverhalen' voor een septet met Teus Nobel op trompet (hij produceerde tevens samen met Walkate de plaat), Mark Alban Lotz (altfluit), Jesse Schilderink (tenorsax), Vincent Vene-man (trombone), Max Sergeant (drums) en Thomas Pol (bas). De plaat werd opgenomen in het voorjaar en de zomer van 2021. 'Music At Night' wordt in maart van dit jaar uitgebracht. Het project werd mede mogelijk gemaakt door een bijdrage van SENA.

Bekijk een video over het project:

<https://bit.ly/3FCfphP>

Jazz Station Big Band voor België naar Wereldtentoonstelling Dubai

De Jazz Station Big Band, het huisorkest van het Jazz Station in Brussel, speelt begin februari in Dubai op de Wereldtentoonstelling. Ze brengen in aanwezigheid van koning Filip en sjeik Rasjid Al Maktoem een ode aan Toots Thielemans. Daarvoor nemen ze als gast de New Yorkse harmonicaspeler Grégoire Maret mee. Met hem maakte het orkest de plaat 'Live In Dinant' (2021).

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

SUN-MI HONG GAAT PLATEN MAKEN VOOR BRITSE LABEL EDITION RECORDS

Sun-Mi Hong in oktober 2020 in LantarenVenster, Rotterdam. (Foto: Joke Schot)

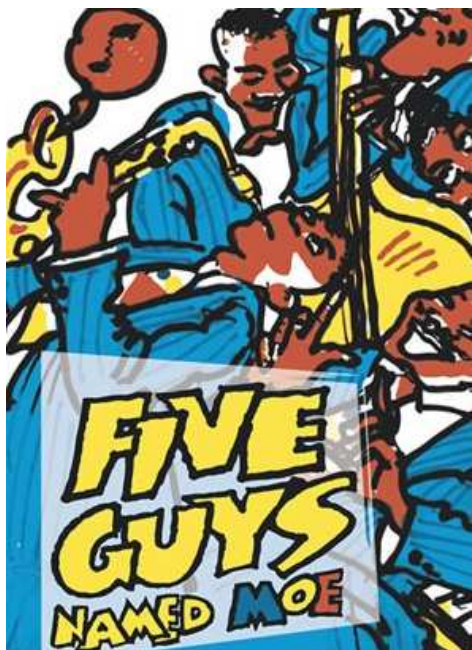
Het komende album van drumster Sun-Mi Hong zal verschijnen bij het Britse label Edition Records. Ze maakt de plaat, die in de herfst van dit jaar verschijnt, met haar eigen kwintet. Haar meest recente plaat, 'A Self-Strewn Portrait', verscheen bij Zennez Records en ontving vorig jaar een Edison Jazz in de categorie 'nationaal'.

Sun-Mi Hong is verheugd over de overstap: "I am thrilled to make my own voice through drumming and through my compositions with the quintet. I can't wait to share our new album with you all, and I feel especially honoured to be doing this with Edition Records", aldus de in Nederland woonachtige Zuid-Koreaanse. Edition-directeur Dave Stapleton kreeg Sun-Mi Hong zo'n twee jaar geleden in het vizier: "I suddenly kept hearing about Sun-Mi. Her energy and commitment to improvised music was clear but it was her drive and vision that struck me most.

[...vervolg op de volgende pagina linksboven](#)

...vervolg pagina 1 Sun-Mi Hong

To move to Amsterdam when she did, to not only pursue her passions but flourish in what she wanted to achieve was something that really spoke to me. To help creative musicians thrive, build careers and reach wider audiences is at the heart of our purpose." Edition Records timmert stevig aan de weg met artiesten als bassist Dave Holland, zanger Kurt Elling, Phronesis, de saxofonisten Chris Potter en Ben Wendel, en trompettist Marquis Hill. Ook Tineke Postma maakte een plaat voor de Britten: 'Freya' (2020).

Warren Byrd en Saskia Laroo in musical 'Five Guys Named Moe'

Toetsenist Warren Byrd en trompettiste Saskia Laroo maken deel uit van de bezetting van de musical 'Five Guys Names Moe' in Hartford, CT. Deze musical met muziek van zanger-altsaxofonist Louis Jordan loopt aldaar van 26 januari tot en met 27 februari 2022 in het Playhouse On Park. Byrd en Laroo zijn voor in totaal 35 voorstellingen geëngageerd. Saskia Laroo: "Ik kreeg de rol van trompettist aangeboden. Dat is natuurlijk hard werken, maar dat doe ik met veel plezier. Het geeft mij nieuwe inspiratie." Laroo en Byrd zijn in de VS om aan een nieuw album van Byrd te werken. Dat wordt nu even uitgesteld. De musical 'Five Guys Named Moe' werd oorspronkelijk geproduceerd in het Londense West End door Cameron Mackintosh. In 1992 verhuisde de productie naar Broadway.

Meer info: <https://bit.ly/320K9eK>

Het kwartet van Hermine Deurloo mocht niet optreden tijdens de plantjesmarkt bij het Beauforthuis. (Persfoto)

GEMEENTE VERBIEDT CONCERT HERMINE DEURLOO OP PLANTJESMARKT IN AUSTERLITZ

Het concert dat het Hermine Deurloo Quartet op woensdag 19 januari in Austerlitz tijdens een plantjesmarkt bij het Beauforthuis had willen geven, is op last van de gemeente niet doorgegaan. De markt was onderdeel van de actiedag van podia tegen de sluiting vanwege de coronapandemie. De vier musici speelden uiteindelijk toch, maar als begeleiders van een repetitie met een ter plekke door bezoekers gevormd koor.

Want koorrepetities waren op dat moment wel toegestaan, legt directeur Lidwien Vork uit. Samen met de bezoekers werd daarom onder leiding van Peter Elbertse een tekst ingestudeerd op de muziek die Hermine Deurloo twintig jaar geleden voor een reclame van Unox-rookworst inspeelde. Haar kwartet (met gitarist Eran Har Even, trombonist Joost Buis en bassist Frans van der Hoeven) nam de muziek voor zijn rekening en de bezoekers konden op aangeven van dirigent Elbertse meezingen. Vork kijkt terug op een 'zeer geslaagde' actiedag, waarop ze niets van handhaving merkte. De hele dag waren er bezoekers, bij de muziek (behalve Deurloo verzorgden om 07.30 uur pianist Jeroen van Vliet en bassist Frans van der Hoeven muziek bij een meditatie) en op de markt.

Bekijk hier de koorrepetitie in het Beauforthuis:
https://www.youtube.com/watch?v=g_pEU1DCMAs

Ron Carter viert 85ste verjaardag in Carnegie Hall

Bassist Ron Carter viert op 10 mei zijn 85ste verjaardag met een speciaal concert in Carnegie Hall, New York. Hij bereikt die leeftijd bij leven en welzijn op 4 mei aanstaande. Carter treedt op met een trio, een kwartet en een nonet. Hij doet die avond een greep uit de muziek die hij in zijn loopbaan van meer dan zestig jaar speelde. Als muzikale gasten komen in ieder geval zijn collega's Stanley Clarke en Buster Williams. Carter werd in 2015 in het Guinness Book of World Records opgenomen als bassist met de meeste plaatopnamen. Op 15 september 2015 werden 2.221 platen met hem als leider of begeleider geturfd.

Jazzmusici schrijven muziek voor ode aan Tilburg

Vijf jazzmusici, te weten bassist Niko Langenhuijsen, pianist Harmen Fraanje, pianist Jeroen van Vliet, bassist Eric van der Westen en toetseniste Laetitia van Krieken, hebben een stuk voor het album 'Vleugels Over Tilburg' geschreven. Daarop brengt pianiste Doré van Deijck een eerbetoon aan de Brabantse stad. In totaal leverden zeven componisten een bijdrage aan de plaat. Alle zeven hebben ze een band met de stad. Het is geen jazz wat de vijf genoemde musici - allen (ooit) verbonden met het Tilburgse jazzpodium Paradox - op papier zetten. Van Deijck improviseert niet.

Andreas Brandis (links) en Siggie Loch. (Persfoto)

Andreas Brandis mede-eigenaar ACT Music

Andreas Brandis wordt mede-eigenaar van ACT Music, naast oprichter Siggie Loch. Brandis was al verantwoordelijk voor de zakelijke kant van het platenlabel. Hij is zes jaar in dienst van ACT. Siggie Loch (81) richtte ACT Music dertig jaar geleden op. Het gedeelde eigenaarschap moet het voortbestaan van ACT verzekeren. Het dertigjarige bestaan zal overigens later dit jaar op diverse wijzen gevierd worden. Onder anderen Marius Neset, Bugge Wesseltoft, Lars Danielsen, Viktoria Tolstoy, Vijay Iyer, Nils Landgren en Esbjörn Svensson Trio maakten platen voor ACT.

SPOTIFY AFSPEELLIJST Jazzflits 370

Wij maakten voor u in Spotify een afspeellijst met nummers uit albums die in deze Jazzflits aan de orde komen. Klik hier om deze te beluisteren: <https://spoti.fi/3fJXNpP>

DOCUMENTAIRE OVER RONNIE SCOTT'S BESCHIKBAAR VIA STREAMINGDIENSTEN

Vanaf februari zal op verschillende streamingdiensten een documentaire te zien zijn over de vermaarde Londense jazzclub Ronnie Scott's. De film, 'Ronnie's' geheten, is geregisseerd door Oliver Murray en schetst de historie van de club.

De documentaire biedt niet eerder vertoond filmmateriaal van onder anderen trompettist Miles Davis, zangeres Ella Fitzgerald en trompettist Dizzy Gillespie. Londenaar en tenorsaxofonist Ronnie Scott - hij overleed in 1996 - opende de club in 1959. "This is Ronnie telling his story in his own words", zegt filmmaker Murray in een persbericht. "It's a tale of great achievement and wonderful music but also a deep-seated struggle with a traumatic illness—it was unknown to everyone except those closest to him that Ronnie suffered terribly from depression. Art has always been about taking your emotions and expressing them in your work, and music was Ronnie's medicine for his trauma." Naast oude interviews zijn ook nieuwe vraaggesprekken met saxofonist Sonny Rollins, orkestleider Quincy Jones en toetsenist Georgie Fame in de film opgenomen.

Bekijk hier de trailer van de film: <https://bit.ly/3tnLzLD>

OVERLEDEN

Fred Van Hove, 13 januari 2022 (84)

Pianist. Actief in de Europese free jazz-beweging en de geïmproviseerde muziek. Speelde in de jaren zestig en zeventig veel samen met saxofonist Peter Brötzmann en drummer Han Bennink. Werkte ook in duo's en solo. Richtte in 1973 de WIM (Werkgroep Improviserende Musici) op. Organiseerde tussen 1973 en 2004 het Free Music Festival Antwerpen. (hve)

Mtume, 9 januari 2022 (74)

Percussie. Zijn biologische vader was saxofonist-arrangeur Jimmy Heath, maar hij werd grootgebracht door zijn stiefvader, pianist James Forman. Pakte de conga drum op door toedoen van zijn oom, drummer Al 'Tootie' Heath en voorzag talloze bands in de jaren zeventig van zijn 'aanvullend slagwerk': McCoy Tyner, Sonny Rollins, Miles Davis, de Japanse trompettist Teromasa Hino en in 1976 het Metropole - Symphonic - Orkest voor de opnamen van Chris Hinzes compositie 'Parcival'.

Charles Brackeen, november 2021 (81)

Tenor- en sopraansaxofonist, beïnvloed door Ornette Coleman, maakte opnamen met diens trompettist Don Cherry en een trio van drummer Paul Motian. Kwam echter weinig aan de bak. Zijn echtgenote was pianiste Joanne Brackeen.

Mike Pointon, 1 november 2021 (80)

Engelse trombonist in de New Orleans-traditie. Speelde in diverse bands, waaronder die van Bill Brunskill. Tournees door Europa, verbleef in België en was daar gast bij de Cotton City Jazz Band en Pol Closset. Werkte daarnaast bij de BBC als interviewer en maker van documentaires, schreef voor diverse bladen en een biografie van de Britse trompettist Ken Colyer. (jjm)

Actuele berichten en concertaankondigingen vindt u op onze Facebook-pagina: <https://www.facebook.com/Jazzflits>

JAZZ OP DE PLAAT

ARMAROLI/PICCOLO/SHARP
Blue In Mind
 Leo Records

De Italiaanse vibrafonist Sergio Armaroli heeft een goede hand in het kiezen van improvisatiepartners. Met de Zwitserse slagwerker Fritz Hauser maakte hij voor Leo Records het album 'Angelica' (zie JF 357) en nu komt hij voor hetzelfde label binnen korte tijd weer met een leuke plaat: 'Blue In Mind'. In gitarist en sopraansaxofonist Elliott Sharp kiest hij voor een ervaren improvisator met een flink arsenaal aan klankmogelijkheden (zeker als je de computer erbij optelt). De onbekendste van het trio dat hier zijn debuut maakt, is Steve Piccolo. Hij draagt hier met stem en teksten zijn steentje bij, maar hij werd vooral bekend als bassist van de formatie The Lounge Lizards. De sfeer van die band, met ironie en tongue-in-cheek als belangrijke wapens, horen we ook terug in de teksten die hij hier ten gehore brengt, soms als 'spoken word', soms als half gezongen-half gesproken bijdragen. Qua vorm zijn het epigrammen of bijna-haiku's, kort en intrigerend. Ze maken de muziek van het trio tot iets eigens, al hadden Armaroli en Sharp dat ook prima met z'n tweeën afgekund. Leuke, dwarse melodietjes, ritmisch sterke uitstapjes en bijna-jazz vormen de hoofdmoot van 'Blue In Mind'. Het titelstuk, waarin Sharp in zijn eentje een soundscape met gitaar en computer creëert, is een aardig contrast met de stukjes die onder de naam 'Abstract 1, 2 en 3' op de plaat staan. Daarin komt dat bluesachtige gevoel (dat de titel suggereert) naar voren, met citaten uit twee bluescomposities van Thelonious Monk: 'Ba-lue Bolivar Ba-lues-are' en 'Blue Monk' (in 'Abstract 1: wasting days').

Herman te Loo

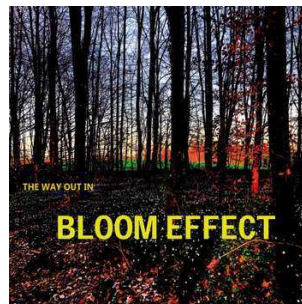
Bezetting:

Sergio Armaroli (vibrafoon),
 Steve Piccolo (stem),
 Elliott Sharp (gitaar, sopraansaxofoon, computer).

Luister hier naar 'Abstract 1: wasting days':
<https://youtu.be/ UNx4WQQOn4>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

BLOOM EFFECT
The Way Out In
 Leo Records

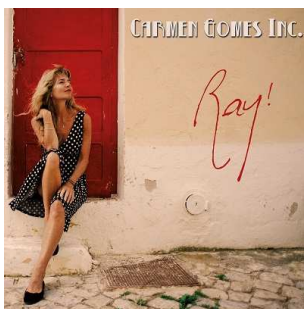
De Zwitsers Jochen Baldes (saxen) en Franz Hellmüller (gitaar) gaan al heel wat jaren muzikaal met elkaar om. Ze schrijven elk hun eigen stukken en sturen die naar elkaar voor commentaar, kritiek, tips en verbeteringen. Aldus ontstaat het repertoire dat ze voor het kwartet Bloom Effect op de standaards zetten. Het zijn composities die complex en slim in elkaar zitten, maar toch de indruk wekken dat ze simpel zijn. En daar zit de kracht van de groep. In de openingstrack van hun debuutalbum, 'The Way Out In', 'Rabe isst pasta', doet denken aan het werk van het kwartet van Dave Holland uit eind jaren tachtig (met saxofonist Steve Coleman en gitarist Kevin Eubanks): lichtvoetig en soepel, maar tegelijk aards en warm. Voor de andere stukken op de cd zijn verschillende modellen gebruikt. De langzame melodie van 'Herbst-Zeit-Lose' is Ornette Coleman-achtig, en drummer Tony Renold mag daaronder een vrije invulling aan zijn rol geven. Dat doet hij ook in 'LuLa', als inkleuring van de spacy gitaareffecten van Hellmüller. Maar dan pakt hij ineens het ritme op met een stevige rockbeat en gaat het stuk een heel andere kant op. Iets soortgelijks gebeurt in 'Noam', waar de atmosferische opening wordt doorbroken met een poppy groove. Het trage 'Sufi' (opgedragen aan soefimeester Hazrat Inayat Khan) kent een fraaie, hese sopraansaxsolo en dito gestreken basbijdrage van Patrick Sommer. Hoewel 'The Way Out In' dus een debuut is, getuigt de groep van een ervaren en rijke muzikale aanpak.

Herman te Loo

Bezetting:

Jochen Baldes (tenorsax, sopraansax),
 Franz Hellmüller (gitaar),
 Patrick Sommer (bas),
 Tony Renold (drums).

Luister hier naar de titeltrack:
<https://youtu.be/MuBHRsJS22s>

CARMEN GOMES INC.**Ray!****Sound Liaison**

De Amsterdamse zangeres Carmen Gomes (1966) stapt met haar nieuwe cd 'Ray!' in grote schoenen. Met haar vaste combo heeft ze dertien stukken die we kennen van de legendarische Amerikaanse zanger, pianist en componist Ray Charles (1930-2004) in een eigen bluesy versie vastgelegd. Je moet het maar durven om het werk van The Genius te interpreteren.

Gomes durft het en presteert het met uitgeknipte arrangementen een eigen draai aan klassiekers als 'CC rider', 'Georgia on my mind' en 'Let the good times roll' te geven. Carmens benadering van de soul, jazz en blues van Charles kenmerkt zich, net als haar eerdere werk, door respect voor het origineel en een eigenzinnige recht toe recht aan aanpak.

Haar kompanen - bassist en echtgenoot Peter Bjørnild, drummer Bert Kamsteeg en gitarist Folker Tettero - spelen geen noot te veel, maar wat ze spelen staat als een huis. In enkele stukken heeft Gomes zelfs genoeg aan een afgemete baspartij van Peter, bijvoorbeeld in 'Making whoopee' en 'The sun is gonna shine again'.

Carmen houdt niet van stemacrobatiek. Toch swingt en beroert haar ode aan Ray van de eerste tot de laatste noot. Dat ze tot de top van de vaderlandse jazz behoorde, bleek al in 1994 toen ze het Nederlands Jazz Vocalisten Concours won. Met de entree van Tettero in 2006 kreeg de blues de overhand in Gomes Inc. Carmen leunt behaaglijk op Folkers afgemeten akkoorden en riffs. Toch blijft de jazz altijd hoorbaar in Gomes' geschoolde stem, die uitdaagt en meesleept - zonder overdrijving of stemverheffing.

Hans Invernizzi**Bezetting:**

Carmen Gomes (zang),
Folker Tettero (gitaren),
Peter Bjørnild (bas),
Bert Kamsteeg (drums).

Gomes in Ray's 'But on the other hand baby':
<https://www.youtube.com/watch?v=34jvCjrue40>

NEW YORK BASS QUARTET**Air****Laika Records**

Martin Wind ging Joris Teepe achterna: hij trok in de jaren negentig naar The Big Apple om te studeren. Met weinig meer dan een contrabas en een koffer met verschooning. Wind ontwikkelde zich echter in een andere richting. Hij heeft een meer klassieke achtergrond en werd docent jazz en klassiek aan de Hofstra University in New York.

Jazz en klassiek - dat is nogal een verschil. Jazzbassisten hebben een stevige pluk, kunnen swingen en van akkoordenschema's spelen. De gemiddelde klassieke bassist plukt veel lichter en leest niet van akkoordsymbolen maar van de notenbalk. Om van jazztiming nog maar te zwijgen.

Maar daarvoor in de plaats kan hij of zij strijken, iets wat op dit instrument verschrikkelijk moeilijk is. Geknars van de strijkstok en net-niet-zuivere noten zijn bijna onvermijdelijk. Zo'n bas is weerbarstig, het is eigenlijk net een mens.

Wind ging ook kamermuziek schrijven. Aanvankelijk voor zijn basleerlingen, om wat te spelen te hebben met elkaar. Dit leidde uiteindelijk tot een serie werken - met wat improvisatieruimte - voor vier bassen. Op de cd 'Air' voert hij ze uit met een professioneel, gemengd jazz/klassiek-gezelschap uit New York. Voor een paar tracks liet hij extra versterking aanrukken, in de ook al gelouterde personen van een toetsenman en twee drummers.

Pizzicato, arco en soms slappend spelen ze arrangementen met meestal bekende melodieën als uitgangspunt. Denk aan 'Air' (J. S. Bach, in de tijd van de Top 2000 had iedereen meteen 'A whiter shade of pale' geroepen), een Beatles-medley, de klassieker 'Birdland' van Weather Report en 'Silence' van Charlie Haden, dat magische liedje dat toch alleen bestaat uit zestien maten met liggende akkoorden. Alles werd met liefde en toewijding bewerkt, gespeeld en ook voorbeeldig opgenomen. En zeker niet gemakzuchtig als een soort potpourri van Bekende Melodieën.

Een strijkkwartet met de baard in de keel. Met in de frontlinie een intense bassolo à la Ray Brown of een gestreken partij als een cellist die iets van jazz heeft begrepen. En hier lukt het dus: strijken én jazzfeeling. (Toen de verslaggever voor het eerst ging strijken, belde de buurman aan: 'U hebt talent, u moet les nemen! In het buitenland.' Vat u 'm?)

Jeroen de Valk**Bezetting:**

Martin Wind, Jordan Frazier, Sam Suggs,
Gregg August (bas)
+ Gary Versace (piano, orgel, accordeon),
Matt Wilson (drums, percussie), Lenny White (drums).

Bekijk het New York Bass Quartet hier live:
https://www.youtube.com/watch?v=63q_LyjaugE

JUDITH NIJLAND
Carmina Latina
 Eigen Beheer

Het is wel even wennen. 'Summertime' heet opeens 'Aestate'. 'The girl from Ipanema' is omgezet naar 'Puella Ipanema'. In 'Basia mille' herkennen we 'Besame mucho' en 'Limes' is onmiskenbaar 'I got rhythm'. Zangeres Judith Nijland houdt wel van een uitdaging. Ze vertaalde bekende jazzstukken in het Latijn, de taal die zij dankzij een studie oude talen in woord en geschrift perfect beheerst. Het resultaat staat op de cd 'Carmina Latina' met negen stukken, waaronder een eigen compositie en een getoonzet gedicht van tweeduizend jaar oud, ooit geschreven door ene Catullus. De man moest eens weten... We kennen Nijland als een vocaliste met een warme gevoileerde alt, een voortreffelijke timing en dictie en een grote muzikaliteit. Op 'Carmina Latina' trekt ze weer alle registers open. Het vervreemdingseffect is na één nummer verdwenen. Judith laat het Latijn klinken als een hedendaagse moderne taal. Dat het swingt is ook te danken aan haar strakke combo en de uitgekende arrangementen van zangeres en band. Ook voor de luisteraar die niet op het gymnasium heeft gezeten is het album genieten geblazen. Want frappant genoeg klinkt alles zeer jazzy.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Judith Nijland (zang),
 Tico Pierhagen (piano),
 Pieter Althuis (contrabas),
 Arie den Boer (drums)
 + Teus Nobel (trompet).

Judith Nijland in 'Aurea Mediocritas':

<https://www.youtube.com/watch?v=4qCRqrNDE-4>

SAMO ŠALAMON
Dolphyology
 Samo Records

De jazzgrootheid Eric Dolphy (1928-1964) is een van de helden van de jonge en zeer productieve Sloveense jazzgitarist Samo Šalamon. In coronatijd stortte Samo zich op zijn werk. Wij kennen Dolphy als een multi-instrumentalist, die dwarsfluit, klarinet, basklarinet en altsaxofoon speelde, onder anderen met Charles Mingus. Dolphy staat bekend als een bescheiden genie, die zich thuisvoelde in de Europese avant garde-scène en de basklarinet jazzföhig maakte.

De Amerikaan componeerde in zijn korte leven zeer herkenbare maar lastige stukken. Dat je die als solist ook op gitaar kon spelen, was voor Samo een grote ontdekking. In zijn dooie eentje zette hij 28 composities van Dolphy op een dubbel-cd, die hij 'Dolphyology' doopte. Het was een complexe zoektocht maar Šalamon slaagde erin het werk van Dolphy te transcriberen en knap uit te voeren. Het resultaat dwingt bewondering af, maar soms mis je begeleiders. Dan is het spel van Samo – hoe briljant ook – wat te kaal.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Samo Šalamon (gitaren).

Samo Šalamon spelt '17 West':

<https://www.youtube.com/watch?v=5BXPznRQ00o>

WADADA LEO SMITH
The Chicago Symphonies
TUM Records

Bezetting:

Wadada Leo Smith
 (trompet, bugel, composities),
 Henry Threadgill (altsax, fluit, basfluit),
 Jonathon Haffner (altsax, sopraansax),
 John Lindberg (bas),
 Jack de Johnette (drums).

De titel van deze box met vier cd's is op het eerste gezicht misschien wat misleidend. De composities die trompettist Wadada Leo Smith schreef als 'The Chicago Symphonies' zijn niet bedoeld voor een groot orkest, maar voor zijn Great Lakes Quartet, dat we nog kennen van de gelijknamige suite uit 2014 (zie JF 227). Desalniettemin is de aanduiding heel juist, want de vier leden van het kwartet zijn uiterst individuele stemmen die gezamenlijk de muziek tot leven brengen, zoals dat bij een symfonieorkest ook gebeurt. Net als in de box 'Trumpet', die het Finse label TUM Records eveneens uitbracht ter gelegenheid van Smiths tachtigste verjaardag, heeft de componist de muziek aan allerlei mensen opgedragen. Op de eerste drie cd's horen we een muzikaal eerbetoon aan belangrijke pijlers die de muziek van Chicago hebben vormgegeven. En dat loopt uiteen van partners uit de AACM, zoals Anthony Braxton en Leroy Jenkins (met wie Smith eind jaren zestig een trio vormde), Joseph Jarman en Muhal Richard Abrahams tot Louis Armstrong en Earl Hines. Tevens eert Smith de leden van zijn Great Lakes Quartet zelf: saxofonist/fluitist Henry Threadgill, bassist John Lindberg en slagwerker Jack de Johnette. Dat mag dan ook wel, want het 'dream team' laat drie cd's lang horen dat de heren een enorme bagage bijdragen aan het muzikaal vertoog. Behalve zestiger Lindberg zijn de musici rond de tachtig, al zou je dat aan de energie en het gevoel voor avontuur niet zeggen. Aan hun wijsheid, diepgang en zeggingskracht des te meer.

Smith is een grootheid in het schrijven van langzame, gedragen melodieën. Dat dit niet leidt tot saaiheid of eenvormigheid, komt door de contrasten die hij in het ensemblewerk heeft ingebouwd. De Johnette kan met zijn drums bijvoorbeeld voor een ingehouden spanning zorgen, of Lindberg met een hypnotiserend ostinato voor een enorme drive. Wanneer Smith de Harmon-demper in zijn trompet steekt en Threadgill zijn fluit of basfluit erbij pakt, ontstaat een wonderschone klankcombinatie. Maar ook het sublieme strijkwerk van Lindberg, de rauwe, emotionele altsaxbijdragen van Threadgill en het elegante, melodieuze drummen van De Johnette kennen hun weerga niet. Het laatste schijfje, de 'Sapphire Symphony' (de andere drie heten respectievelijk 'Gold', 'Diamond' en 'Pearl'), heeft een iets andere achtergrond, en ook een andere saxofonist: de wat onbekendere Jonathon Haffner. Hij figureert in het stuk waarvan de vijf delen zijn opgedragen aan de twee grote presidenten met wortels in Chicago: Abraham Lincoln en Barack Obama. In 'Movement 1' speelt De Johnette figuren die lijken te verwijzen naar militair getrommel, met een klarenstoot van Smiths trompet ter opening van het thematisch materiaal. Maar misschien is dat wel iets te veel hineininterpretieren van ondergetekende. Het deel is immers opgedragen aan Lincoln, de president die regeerde tijdens de Amerikaanse Burgeroorlog. Over het algemeen is Smith niet zo op zoek naar het verbeelden van de werkelijkheid, of het imiteren van muzikanten. De 'Sapphire Symphony' lijkt wat minder ruimte te bieden aan improvisatie dan de eerste drie composities. Met name Haffner komt er wat bekaaiders vanaf dan Threadgill op de eerste drie cd's. Dat ligt zeker niet aan de kwaliteit van de saxofonist, want die heeft een fraaie, vocale saxofoonstijl te bieden, misschien wat minder onmiddellijk herkenbaar dan Threadgill, maar zeker niet mis.

Herman te Loo

Luister hier naar het eerste deel uit de 'Gold Symphony':
<https://bit.ly/3nGqW9y>

SPOTIFY AFSPEELLIJST Jazzflits 370
Wij maakten voor u in Spotify een
afspeellijst met nummers uit albums
die in deze Jazzflits aan de orde
komen. Klik hier om deze te beluisteren:
<https://spoti.fi/3fJXNpP>

UNDERCURRENT ORCHESTRA
Everything Seems Different
 Zennez Records

De Amsterdamse band Undercurrent Orchestra geeft met zijn nieuwste cd 'Everything Seems Different' een kijkje in zijn belevingswereld gedurende deze rare en enerverende tijd. Iman Spaargaren schreef tien nieuwe stukken en bewerkte één oude, maar daarover later meer. De nieuwe stukken haken in op de verschillende emoties die je als gedwongen thuiszittende muzikant ondergaat. Dat varieert van berusting, verveling, melancholie tot protest en chaos. Deze caleidoscoop aan emoties vindt u terug op 'Everything Seems Different'. Dat zal wel een ratjetoe aan herrie opleveren? Nu, dan onderschat u het muzikaal talent binnen het Undercurrent Orchestra. Goed, er zijn momenten waarin de luisteraar vertwijfeld zoekt naar harmonie en structuur, maar vertrouw op deze muzikanten; het komt goed. Een baken van rust is de cello van Annie Tangberg, zoals in 'De vergeten tijd', een nummer dat vol zit met melancholie. In het huppelige 'Los zapatos' zorgen trombonist Joost Buis en trompettist Gerard Kleijn voor de pret en gitarist Guillermo Celano voor de power. Ik weet niet welke ringtone u heeft ingesteld, maar die van Iman Spaargaren is duidelijk te distilleren uit het nummer 'Scène onderbroken door inkomend telefoongesprek'. Het nummer geeft ruimte aan een muzikaal kringgesprek, waarbij het bij vlagen lijkt of niemand naar elkaar luistert. Maar dat is slechts schijn zoals u zult merken als u inhaakt. Strijdbaar, dat hoorde ik terug in het nummer 'Sub' met een glansrol voor drummer Marcos Baggiani. Zo heeft elk van de stukken op deze cd iets dat je bij de lurven pakt met voor mij het heerlijke 'Françoise pourquoi' als toppertje. Alleen de titel al maakte mij nieuwsgierig. Als uitsmijter bewerkte Iman Spaargaren de stokoude hit van The Platters: 'Smoke gets in your eyes'. Dit gouden zwijmelnummer roept enerzijds de weemoed op van de goeie ouwe tijd, maar bruist in de uitvoering van Undercurrent Orchestra ook van verlangen naar alles wat komen gaat.

Sjoerd van Aelst

Bezetting:

Iman Spaargaren (tenorsax, (bas)clarinet), Gerard Kleijn (trompet, flugelhorn), Joost Buis (trombone), Annie Tangberg (cello), Guillermo Celano (gitaar), Marcos Baggiani (drums, percussie).

IMMANUEL WILKINS
The 7th Hand
 Blue Note Records

Immanuel Wilkins? Nooit van gehoord? Dan is Google wel zo handig. Tik zijn naam in en je wordt bedolven onder hemelhoog juichende recensies en oordelen. En dat op grond van zijn debuutalbum 'Omega' dat in The New York Times het beste jazz-album van 2020 werd genoemd en in JazzTimes het belangrijkste debuutalbum sinds jaren. Niet gek dat zo iets je nieuwsgierig maakt, zeker nu zijn tweede album deze maand verschijnt.

Dat album opent met 'Emanation', het eerste nummer van wat een zevendelige suite blijkt te zijn. Het stuk doet sterk aan Coltrane denken, ook al omdat pianist Micah Thomas zijn tas met McCoy Tyner parafernalia leegstort. Wilkins gaat heftig tekeer. In een razend tempo laat hij zijn improvisaties als hagel op ons neerdalen. Toch is het nog net geen Coltrane met diens 'sheets of sound' en blijft bij nauwkeurig luisteren een heldere lijn herkenbaar. Zou hij zo door zijn gegaan, dan wordt het moeilijker, zoals later zal blijken in zijn nog woestere compositie 'Lift' waarin hij bijna een half uur lang het uiterste van hemzelf en van de luisteraar eist. Moeilijk op een cd, maar zeker indrukwekkend en inspirerend wanneer je dat live kan meemaken. Nergens raakt Wilkins de draad kwijt, nergens laat zijn techniek hem in de steek. Het zijn wilde episodes op een album waar Wilkins in de meeste composities zijn altsax juist bezonken en romantisch laat klinken. Meer Lee Konitz dan Coltrane. Meer fantasie dan power. Meer religie dan wetenschap. Het West-Afrikaanse percussie- en dansensemble Farafina Kan Percussion Ensemble in 'Don't break' en fluitist Elena Pinderhughes in 'Witness' vullen het goddelijke aan in een suite die doordrenkt is met religieuze symboliek. Waarin het getal zes de limiet is van de menselijke mogelijkheden en het getal zeven de goddelijke tussenkomst bij de zoektocht naar het niets. Die zoektocht is gelukt, niet alleen dankzij Wilkins maar ook dankzij de perfecte collectieve eenheid van zijn groep, die wat dat betreft zeker het goddelijke kwartet van John Coltrane in herinnering brengt. **Tom Beetz**

Bezetting:

Immanuel Wilkins (altsax), Micah Thomas (piano), Daryl Johns (contrabas), Kweku Sumbry (drums) + Elena Pinderhughes (dwarsfluit), Farafina Kan Percussion Ensemble.

VARIA

Eerste namen JazzOUT Fest Limburg 2022 bekend

De publiekstrekkers van het komende JazzOUT Fest Limburg 2022 zijn bekend-gemaakt. Gitarist-bassist Cory Wong komt 1 april naar Roermond, trompettist Ibrahim Maalouf 7 april naar Heerlen en accordeonist Richard Galliano op 9 april naar Maastricht. De komende weken wordt het programma verder onthuld. Het JazzOUTFest is van 1 tot en met 9 april in diverse Limburgse steden.

Meer info: <https://jazzoutfest.com/>

Inschrijving B-Jazz International Contest geopend

Tot 31 januari aanstaande kunnen jazz-formaties (de leden mogen niet ouder dan dertig jaar zijn) zich aanmelden voor de voorronde van de B-Jazz International Contest. Het concours ging de afgelopen twee jaar door de coronapandemie niet door, maar de draad wordt nu weer opgepakt. Uit de aanmeldingen worden vier groepen geselecteerd. De voorronde op 11 maart is onderdeel van het programma van het festival. Twee van hen gaan door naar de finale tijdens Gent Jazz Festival. Daarin staan begin juli zes bands, waaronder een groep geselecteerd door het Saint Louis College of Music (Rome, Italië) en een groep geselecteerd door Getxo Jazz (Spanje). De winnaar van de finale mag onder meer concerten geven in Nederland, Spanje en Italië.

Meer info: <https://www.b-jazz.be/reglement-2022/>

Michael Varekamp presenteert nieuwe cd op NPO1

Trompettist Michiel Varekamp presenteerde 17 januari zijn nieuwe cd 'Spirits' bij M op NPO1. Kijk de presentatie hier terug: <https://bit.ly/3IfHDkf>.

Platenlabel Zennez komt met cd-reeks 'Young Generation'

Het Nederlandse label Zennez Records komt dit jaar met een reeks 'Young Generation'. Daarin zullen om te beginnen platen verschijnen van saxofonist Loek van den Berg, gitarist Prashant Samlal en Ezthetic (met drummer Jens Meijer en saxofonist Jesse Schilderink). Verder heeft Zennez nog producties in de pijplijn van het Suzan Veneman 6-tet; saxofonist Lucas Santana (cd 'Ambivalence'), Gallowstreet, Gary Lucas & Peter Willem's (Double Dare) en Blue Sands. In maart verschijnt op vinyl een album van bassist Thomas Pol.

FINALISTEN CONCOURS KAREL VAN EERD MUSIC AWARD 2021 EIND DEZE MAAND BEKEND

Eind januari wordt bekend welke zes jazzformaties in de finale van de eerste editie van de Karel van Eerd Music Award (KEMA) zullen staan. De keuze wordt gemaakt door een professionele jury, maar het publiek kon via internet een woordje meespreken. In totaal 31 bands zijn in de race. De finale is op 13 maart in Breda.

Voor de Award 2021 zijn 31 halve-finalisten uit 119 aanmeldingen uit elf landen geselecteerd. De meeste bands komen uit Nederland, maar er zijn ook bands uit New York, New Orleans, België, Roemenië, Engeland en Duitsland gekozen. De finalisten worden aangewezen door een professionele internationale jury, maar iedereen die dat wil kon als 'Public Jury Member' meestemmen. De publieksstem telt voor 1/6 mee in de afweging van de jury en onder de publieksstemmers wordt een prijs van 500 euro uitgelooft. De finalisten strijden in maart in de Festiventures Content Factory in Breda om de prijzen voor een vanwege corona beperkt en uitgenodigd publiek. De finale zal professioneel worden opgenomen en later voor iedereen toegankelijk worden gemaakt. De winnaar van het concours krijgt een uitgebreid pakket aan ondersteuning waaronder video- en cd-opnamen en een gegarandeerde Europese tournee die door de organisatie van de Award (Festiventures) wordt geregeld. Na de bekendmaking van de finalisten eind januari kunnen bands zich meteen inschrijven voor de Karel van Eerd Music Award 2022. De finale daarvan wordt deze zomer gehouden.

Een greep uit de 31 bands die dingen naar een finaleplaats op 13 maart in Breda: Bernard van Rossum Quartet, BvR Flamenco Big Band, CaboCubaJazz, Chai Masters, Down South Jazzband, Guy Salamon Group, Kruidkoek, Marti Mitjavila Trio, Mihael Hrustelj, Nausyqa, Nohmi, Paulus Schäfer-Joost Zoeteman Quartet, Peter Somuah, Pieter Bast E.S.P. Quintet, Ryan Hanseler Trio + 1, Su Nichél, Supermoon, The Fried Seven, The Jive Aces, The New York Second - Music at Night, The Quaricatures, Tom van der Zaal, Valia Calda en Valmaggia Project.

JAZZ IN BEELD

In België gaan de concerten ondanks de coronapandemie gewoon door. In de reeks 'Steve Houben nodigt uit' was op 7 januari in het Cultureel Centrum Ans (bij Luik) het SKR Trio te gast. Met Norbert Scholly (gitaar), Christian Ramon (contrabas) en Stefan Kremer (slagwerk). Houben zelf deed mee op altsax. (Foto: Jean Schoubs)

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

BERYL DAVIS (1924 – 2011)

Start u deze verhandeling over zangeres Beryl Davis met twee opnames van haar met gitarist Django Reinhardt: 'Undecided' (violist Grappelli)

(klik hier: <https://bit.ly/3tCbGyx>)

en 'Don't Worry About Me' (pianist Grappelli) van 25 augustus 1939

(klik hier: <https://bit.ly/3tVyKIP>)

met het Quintette du Hot Club de France (QHCF): Beryl is dan 15 jaar oud, Django Reinhardt 29.

Voluit is haar naam Beryl Eileen Mary Davis. Ze werd geboren in Plymouth, Devon, Engeland op 16 maart 1924 en overleed in Los Angeles, Californië op 28 oktober 2011. In 1947 emigreerde deze Engelse zangeres naar Hollywood. Haar teamgenoot vanaf 1942, pianist George Shearing (1919-2011), kon levenslang faam en fortuin vergaren. Beryl niet, ondanks haar talrijke optredens in radio- en TV shows, ook voor BBC en het General Forces Programme tijdens de oorlog. Vera Lynn (1917-2020) slaagde daar wel in, dankzij haar 'We'll meet again' van 28 september 1939 met Arthur Young op de Novachord.

Beryl Davis zingt mee bij de in Londen residentie soldatenorkesten: de Squadronaires, het Allied Expeditionary Force Orchestra geleid door Robert Farnon en George Melachrino. Ook de Amerikaanse bigbands van Sam Donahue en Glenn Miller waren te gast. Ze kon liedjes zingen met Millers sidemen, pianist Mel Powell en drummer Ray McKinley.

Op 5 september 1947 werd in het Chicago Theater in Tilburg de eerste Engelse showfilm in technicolor gedraaid, 'London Town' (1946), muziek van Jimmy van Heusen, gespeeld door Ted Heath, met Beryl Davis, 'de beroemdste croonster uit de band van Geraldo'. Ze was ook te zien in 'Merry-Go-Round' (1948) en 'Around The World Revue' (1956). Bijzonder is dat Beryl Davis nu weinig bekend is, maar reeds op 10 augustus 1935 draaide de VPRO haar liedjes met het orkest van Phil Watts, de Avro bleef niet achter en draaide haar in onder meer 1946, 1947, 1949 en 1950. Zou het dezelfde Beryl Davis zijn die zou zingen op het Shantyfestival in Vlissingen op 27 april 1991?

...vervolg in de rechterkolom

Een tijdschriftreclame uit 1947 voor de eerste plaat van Beryl Davis op het label RCA Victor.

Beryl Davis verdient aandacht, hoewel ze zelden te vinden is in de registers van jazzboeken. Zelfs Jim Godbolt vermeldt haar niet in zijn 'A History Of Jazz In Britain, 1919-50' (1986).

Beryl Davis in 'The best things in life are free' (1948):
<https://bit.ly/33QirBH> (op RCA Victor)

Haar vader was Harry Lomax Davis (1901-1996), haar moeder Queenie Alexandra Davis (1902-1976). Harry's orkest had een vaste plaats in het stedelijk Palace Theatre van Plymouth. Het verhaal gaat dat Beryl daar geboren is. Op haar achtste zong en danste ze bij de Oscar Rabin Band; haar vader, gitarist, was co-leader bij saxofonist Oscar Rabin (1899-1958). Van 1936 tot 1941 is Beryl zeer actief bij Rabin. In 1934 won ze het All Britain Tap Dancing Championship, soms kwam ze na een optreden de volgende morgen nog geschminkt op school.

In december 1932 werd orkest Hot Club de France geformeerd ter verspreiding van de jazz. Als jong meisje reist Beryl met een chaperonne; ze toert tussen 1936 en 1939 bij dit orkest met Stephane Grappelli en Django Reinhardt. Vele jaren later speelde gitarist Django Reinhardt met Amerikaanse namen: Coleman Hawkins, Benny Carter, Freddy Johnson, Eddie South, Rex Stewart, Barney Bigard, Tommy Benford. Rond 1937-1938 worden ...vervolg op de volgende pagina links

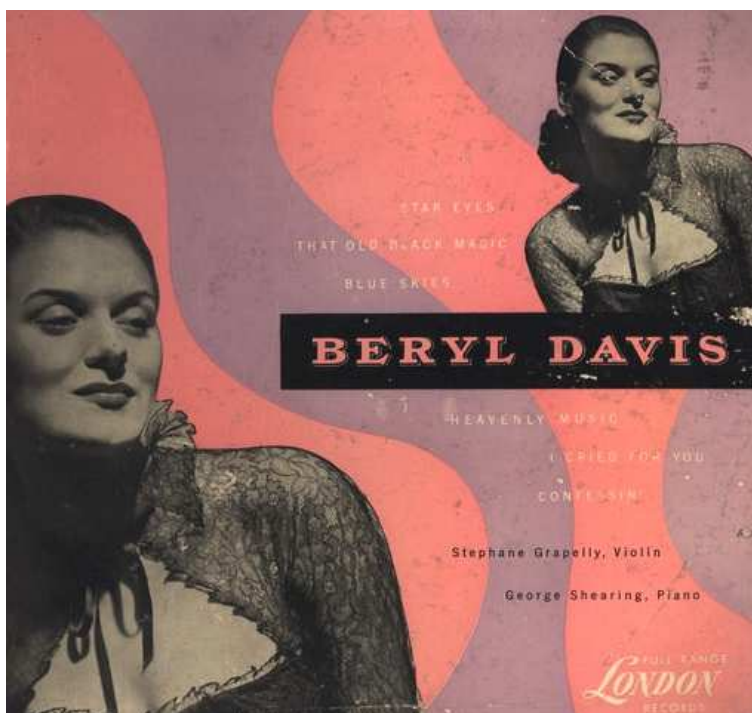
De Franse titels stilaan opgedoekt, jazz-klassiekers voortaan geciteerd in het Engels.

De Hot Club arriveerde in januari **1938** in Londen, ze toeren vier maanden. Terug in Parijs, Beryl was meegereisd met Django, met concerten in de Marignan en de ABC: het Franse chauvinistische publiek roept: 'Français!, Français!'. Ze gaat begin **1939** op tournee in diverse Europese steden, in februari 1939 een toer in Scandinavië, ook in Kopenhagen (was Beryl wel meegereisd?). Met de trein werd gereisd door Duitsland. De musici keken op naar al die nazivlaggen in Hamburg. De oorlog stond al voor de deur, die zou dan toch beginnen op 3 september 1939. Hun geld was geconfisqueerd en ze leden honger als nooit tevoren. De toer eindigt in Stockholm, het concert in Oslo ging niet door. Bassist Eugène d'Hellemes wilde een Franse krant kopen in de kiosk en mist zijn trein. Het concert zonder hem gaat niet door, het entreegeld wordt terugbetaald aan het talrijk opgekomen publiek. Elders lees ik dat op woensdag 8 februari 1939 het QHCF oprad in de Den Gamle Logen ofte Freemason's Hall in Oslo.

Met het QHCF toert Beryl in Engeland in juli en augustus 1939, met een optreden voor BBC-TV. Vanaf 14 augustus 1939 is Beryl voor veertien dagen geboekt in het State Theatre in Kilburn met Django en het QHCF. Na een optreden van het QHCF in de State Cinema, Kilburn, trekken de muzikanten naar vrienden van gitarist Albert Offenbach, toen achttien. Er wordt gejamd en er worden plaatjes gedraaid, Ella Fitzgerald zingt haar 'Undecided' bij Chick Webb, versie 17 februari 1939. Django luisterde verrukt en wilde dat nummer opnemen, ook met een zangeres. Beryl Davis van de Oscar Rabin Romany Five Band werd voorgesteld. Op 25 augustus 1939 wordt in Londen voor Decca opgenomen: 'Undecided' en 'Don't Worry 'bout me'. Beryl Davis met Django en Joseph Reinhardt (gitaar), Grappelli (viool), Eugène Vees (gitaar), Emmanuel Soudieux (bas), meteen het einde van het Quintet in die bezetting.

De business bij het Amerikaanse Decca draaide goed: in New York werd op 24 november 1937 'Bei mir bist du schön' door de Andrews Sisters opgenomen, let op de trompetsolo van Bobby Hackett (Decca 1562 B).

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Beryl Davis op het label London met Stephane Grappelli (viool) en George Shearing (piano).

Beryls 78-toerenplaten vonden de weg naar de radiostudio's: op 1 mei 1939 speelt de AVRO-radio enkele nummers van Beryl bij Oscar Rabin met zijn Romany dansorkest.

Eind 1939 zingt ze tot in **1940** bij het Hatchett Swingtette van Arthur Young (1904-1965), diezelfde als bij Vera Lynn. Gewond in een bombardement in september 1940 moet hij zijn activiteiten beperken. Bij Hatchett's wordt Arthur vervangen door de jonge blinde accordeonist en pianist George Shearing, toen 21.

'I'm old fashioned'; Davis bij het orkest van Geraldo:
<https://www.youtube.com/watch?v=3J3Ft4Fp62o>

Beryl zingt ook in de Broadwayshow Black Velvet, die was gestart op 14 november 1939 in de Londense Hippodrome. Hierna weer bij Oscar Rabin. Van juni **1942** tot april 1943 bij Geraldo. In de lente van **1943**: op toer met Grappelli's Swingtette. Hierna nog eens naar Rabin. Ze zingt in 'nightclubs' en is de favoriete zangeres voor de Engelse en geallieerde troepen, dikwijls met Grappelli en George Shearing.

'Star eyes' met Stephane Grappelli en George Shearing:
<https://www.youtube.com/watch?v=U-tKOW68QjY>

December **1944**: in Londen zingt Beryl bij Miller's Army Air Force Orchestra in de Queensbury Club: ze zingt er 'I'll be seeing you'. Glenn Miller feliciteert haar: 'Good Show, kid. I'll be seeing you'. Op 15 december 1944 vertrok Miller met een Norseman vliegtuig vanop het militaire Twinwood vliegveld. Hij werd vermist boven het Kanaal, kwam niet aan in Parijs waar hij zou concineren voor de troepen van de Amerikaanse 28ste Infanteriedivisie. Die hielpen bij de bevrijding van Parijs op 25 augustus 1944. Hier houdt Charles de Gaulle (1890-1970) een fameuze redevoering, vestigt zijn voorlopige regering, er wordt gevierd op de Elysische Velden, genoeg van de Duitse bezetter. Maar geen Glenn Miller (1904-1944).

[...vervolg op de volgende pagina links](#)

Engelsman en komiek Bob Hope (1903-2003) had haar platen gehoord en op zijn aandringen verhuist Beryl in januari **1947** naar Hollywood voor de Bob Hope Pepsodent Show. Op 15 april 1947 is ze er reeds bij. Vader Harry kwam in 1953 bij zijn dochter wonen in Californië, hij had dertig jaar lang vanaf 1922 samengewerkt met Rabin. Ze zingt in radio-shows van Milton Berle, Red Skelton, Beryl vervangt Doris Day eind 1947 bij Frank Sinatra in de 'Your Hit Parade'-show, gefinancierd ter promotie van de Lucky Strike sigaretten. In **1948** treedt ze op met het orkest van Alex Stordhal (1913-1963), de componist van 'I should care' (1945), 'Day by day' (1946), en muzikale duizendpoot bij Frank Sinatra. Beryl wordt wat bekend en uitgenodigd bij de orkesten van Benny Goodman, Vaughn Monroe en David Rose. Ze stond op het podium met Mel Tormé, Les Brown and his Band of Renown, de Tex Beneke Band, Gene Krupa en Kay Kyser. In 1948 trouwt Beryl met Hollywood radio- en tv-man William Mann Moore, alias Peter Potter (1905-1983). Ze verwerft meteen de Amerikaanse nationaliteit. Potter won in 1953 en 1955 de Best Entertainment Emmys, in 1969 had hij Ronald en Nancy Reagan in zijn 'Jukebox Jury'.

Beryl bekommert zich om het huisgezin en de drie kinderen en verdwijnt daarvoor enige tijd uit de schijnwerpers. Laat **1950** opnieuw plaatopnamen en radioshows. In **1951** is er een televisieshow.

Eind jaren vijftig wordt een dameskwartet gevormd: Beryl Davis, Jane Russell, Connie Haines, Della Russell: The Four Girls. Die vier zijn verbonden met de St. Stephen kerkgemeenschap in Hollywood en gespecialiseerd in gospelsongs. De hit 'Do Lord' van 16 november **1953** staat op een van hun zestien singeltjes, allemaal bestsellers. Op 20 mei **1954** worden in Los Angeles nog vier nummers opgenomen met de groep van Lyn Murray. Later verving Rhonda Fleming Della Russell.

De Four Girls op film in 1954:
<https://bit.ly/3KoyrvG>

De groepsnaam werd veranderd tot de Hollywood Christian Group. In 1968 toerden The Four Girls in Engeland. Davis' huwelijk met Potter strandt in **1965**, ze vindt een nieuwe partner: Buck Stapleton (1922-2003), eertijds
 ...vervolg in de rechterkolom

Bladmuziek van 'The masquerade is over' dat Beryl Davis uitvoerde bij de Oscar Rabins Romany Band.

drummer bij het orkest Glenn Miller. Samen gaan ze vanaf **1974** toeristen entertainen op Princess-cruiseschepen. Stapleton publiceerde in 1977 een gesproken LP 'Princess Adventure'.

In **1975** organiseerde Leonard Feather voor de Times een interview met Beryl Davis.

In **1996** ontvangt Beryl de Golden Palm Star trofee in Palm Springs, CA.

Begin jaren **2000** start een samenwerking met gitarist John Jorgenson (°1956). Ze hernam op zijn plaat uit 2007 'Ultraspontane' het 'Don't worry 'bout me' dat ze zowat zeventig jaar eerder had opgenomen (op 25 augustus 1939 met Django Reinhardt en Grappelli aan de piano). Bassist Simon Planting (°1953) zit ook in de muzikale vriendengroep van die John Jorgenson.

Op 11 november 2000 zingt ze 'I'll be seeing you' tijdens de WO II herdenkingsceremonie in Washington, DC, zoals altijd opgedragen aan Major Glenn Miller.

In mei **2001** is ze nog eens in Londen voor Pizza On The Park.

Op 27 augustus 1944 trad Glenn Miller met zijn A.A.F. Band op op de militaire Twinwood basis in Clapham, 75 km van Londen. In de controletoren van toen huist nu een Glenn Miller Museum, op dezelfde terreinen nu jaarlijks het Twinwood Festival ("info@twinwoodfestival.com"). Vanaf dit vliegveld vertrok Glenn Miller naar Parijs op 15 december 1944 voor zijn bekende noodlottige vlucht.

...vervolg op de volgende pagina links

Op zondag 2 juni 2002 zong Beryl Davis bij het Glenn Miller Orchestra onder leiding van Ray McVay. Nogmaals op Twinwood: op zaterdag 23 augustus 2003 presenteerde Beryl Davis haar 'On the sunny side of the street' met Bill Barker Big Band, daags nadien op 24 augustus is Beryl opnieuw bij het Glenn Miller Orchestra onder leiding van Ray McVay.

Beryl was 87 toen ze stierf aan de ziekte van Alzheimer. Ze was een van de laatste overlevende entertainers uit de jaren dertig, veertig en de oorlogsjaren.

Ze laat haar kinderen Bill, Merry en Melinda achter, ook twee kleinkinderen. De begrafenisdienst was begin november 2011 in de Forest Lawn Hollywood Hills, Forest Lawn Drive, Los Angeles. Haar ouders Harry en Queenie rusten op dezelfde begraafplaats. Op haar grafsteen: "And when the night is new, I'll be looking at the moon, but I'll be seeing you".

DISCOGRAFISCHE GEGEVENS

Tal van platen geven inzicht in Beryl Davis' talenten (nostalgie!). Zoek bij Stephane Grappelli, Hatchett's Swingtette, George Shearing, Oscar Rabin, Toots Camarata, Russ Case, Arthur Young, Robert Farnon, Nat Temple, David Rose, The RAF Dance Orchestra, Earle Hagen, The Skyrockets Orchestra van Paul Fenoulhet, Phil Green, Reginald Leopold en zijn Singing Strings, Geraldo en natuurlijk onder haar eigen naam (origineel vooral op London Records en RCA-Victor 78-toerenplaten).

Voor liefhebbers van het genre: 'Service Bands On The Air, Vol. 1, D-Day Parade - Wartime Radio Broadcasts', met ook Beryl Davis (Vintage Jazz Band 1944-2).

'I hear a dream' met Grappelli, Django, George Shearing, Arthur Young, Oscar Rabin, Geraldo, 24 nummers uit de periode 1939-1947, 75 minuten.

Klik hier: <https://bit.ly/3tG22ux>.

'Alone Together - The American Debut Recordings', 22 nummers

'A Voice Of Romance - Through The Years', 25 nummers uit 1939-1976

'I'll Be Seeing You', vijftien nummers op Hindsight 278

'Rhonda Fleming: Sings Just For You', label Sepia

'Feel The Spirit', compilatie 21 nummers van Coral en Capitol uit jaren vijftig (Jasmine 479)

'The Complete Beryl Davis Compilation Mix', 31 nummers met 'Undecided'.

Klik hier: <https://bit.ly/3GDziX7>.

Erik Marcel Frans

BESTE JAZZALBUMS 2021

ArtsFuse.com (VS)

James Brandon Lewis Red Lily Quintet

Jesup Wagon (Tao Forms)

Vijay Iyer-Linda May Han Oh-Tyshawn Sorey

Uneasy (ECM)

Floating Points,

Pharoah Sanders & the London Symphony Orchestra

Promises (Luaka Bop)

Charles Lloyd & the Marvels

Tone Poem (Blue Note)

Wadada Leo Smith's Great Lakes Quartet

The Chicago Symphonies (TUM)

Henry Threadgill Zooid

Poof (Pi)

Ches Smith & We All Break

Path of Seven Colors (Pyroclastic)

Artifacts [Tomeka Reid-Nicole Mitchell-Mike Reed]

And Then There's This (Astral Spirits)

Sons of Kemet

Black To The Future (Impulse!)

William Parker

Mayan Space Station (AUM Fidelity)

Kenny Garrett

Sounds From The Ancestors (Mack Avenue)

Anna Webber

Idiom (Pi)

Irreversible Entanglements

Open the Gates (International Anthem)

Johnathan Blake

Homeward Bound (Blue Note)

Amir ElSaffar Rivers of Sound

The Other Shore (Outnote)

Archie Shepp & Jason Moran

Let My People Go (Archieball)

Makaya McCraven

Deciphering the Message (Blue Note)

William Parker

Migration Of Silence Into And Out Of The Tone World (Centering/AUM Fidelity)

Craig Taborn

Shadow Plays (ECM)

Anthony Braxton

12 COMP (ZIM) 2017 (Firehouse 12)

Sylvie Courvoisier & Mary Halvorson

Searching For The Disappeared Hour (Pyroclastic)

Julian Lage

Squint (Blue Note)

David Sanford Big Band Featuring Hugh Ragin

A Prayer For Lester Bowie (Greenleaf Music)

Adam O'Farrill

Visions of Your Other (Biophilia)

Bill Charlap Trio

Street of Dreams (Blue Note)

Ben Goldberg

Everything Happens to Be (BAG Productions)

Wadada Leo Smith-Jack DeJohnette-Vijay Iyer

A Love Sonnet for Billie Holiday (TUM)

Pat Metheny

Side-Eye NYC (V1.IV) (Modern)

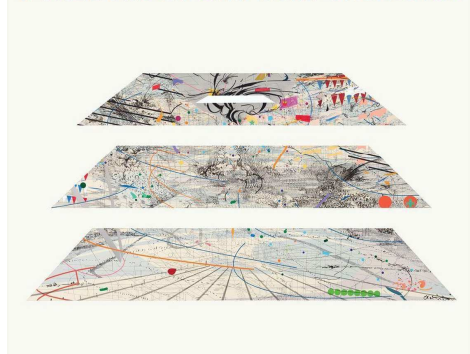
Miguel Zenón-Ariel Bringuéz-Demian Cabaud-Jordi Rossy

Law Years: The Music of Ornette Coleman (Miel Music)

Voor dit overzicht leverden ruim 150 medewerkers van tijdschriften, kranten, websites en radiostations hun lijstjes aan.

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

FLOATING POINTS PHAROAH SANDERS & THE LONDON SYMPHONY ORCHESTRA

'Promises' van Pharoah Sanders gooit hoge ogen bij de Europese critici.

[Mike Flynn, Jazzwise \(UK\)](#)

JAMES FRANCIES

Purest Form (Blue Note)

WOLLNY/PARISIEN/LEFEBVRE

XXXX (ACT)

KENNY GARRET

Sounds From The Ancestors (Mack Avenue)

[Anna Filipieva, Jazz.ru \(Russia\)](#)

IGOR BUTMAN

Only Now (Butman Music Records)

EVGENY PONOMAREV QUARTET

Clockwise (Rainy Days Records)

ILUGDIN TRIO

My Story (Jazzist)

[Luca Vitali, Giornale della Musica \(Italy\)](#)

CRAIG TABORN

Shadow Plays (ECM)

CHRISTIAN WALLUMRØD

Speaksome (Hubro)

PAOLO ANGELI

Jar'a (ReR Megacorp)

[Yves Tassin, JazzMania \(Belgium\)](#)

MICHEK PORTAL

MP85 (Label bleu)

ANDY AMLER MEGAOCTET

Just A Beginning (PeeWee!)

DANS DANS

Zink (Unday)

[Jos Demol, Jazzhalo.be \(Belgium\)](#)

RENAUD GARCIA-FONS

Le Souffle Des Cordes (E-motive)

LORENZO DI MAIO

Arco (Igloo)

STEPHEN GODSALL

Atlantic Skies (Eigen Beheer)

[Dick Hovenga, Written in Music \(NL\)](#)

FLOATING POINTS, PHAROAH SANDERS &

THE LONDON SYMPHONY ORCHESTRA

Promises (Luaka Bop)

FERGUS MCCREADIE

Cairn (Edition)

TIMO LASSY

Trio (We Jazz)

BESTE ALBUMS 2021 VOLGENS DE CRITICI

[Lars Mossefinn, Dag og tid \(Norway\)](#)

MATS EIIERTSEN

Hymn for Hope (Jazzland Recordings)

FLUKTEN

Velkommen håp (Odin)

INGEBRIGT HAKER FLATEN

(Exit)Knarr (Odin)

[Jan Granlie, Salt-peanuts.eu \(Pan-Scandinavian\)](#)

WILLIAM PARKER

The Music Of William Parker - Vol.1-10 (AUM Fidelity)

MARIO PAVONE / DIALECT TRIO

Blue Vertical (Out of Your Head Records)

LEE MORGAN

The Complete Live At the Lighthouse (Blue Note)

[Christof Thurnherr, Jazz'n'More \(Switzerland\)](#)

FLOATING POINTS, PHAROAH SANDERS &

THE LONDON SYMPHONY ORCHESTRA Promises (Luaka Bop)

DANIEL HUMAIR

Drum Thing (Frémeaux & Associés)

YUSSEF DAYES TRIO

Welcome To The Hills (Cashmere Thoughts Recordings)

[Jacek Brun, Jazz-fun.de \(Germany\)](#)

FIONA GROND

Interspaces (Unit Records)

STEPHANIE NILLES

I Pledge Allegiance To The Flag – The White Flag (Sunnyside)

KARI IKONEN

Impressions, Improvisations And Compositions (Ozella Records)

[Patrik Sandberg, Jazz \(Sweden\)](#)

FLOATING POINTS, PHAROAH SANDERS &

THE LONDON SYMPHONY ORCHESTRA Promises (Luaka Bop)

LEE MORGAN

Complete Live at the Lighthouse (Blue Note)

JOHAN LINDSTROM SEPTETT

On The Asylum (Moserobie)

[Matthieu Jouan, Citizenjazz.com \(France\)](#)

MARTINEZ/BARDAINNE/DE POURQUERY

Drôles De Dames (BMC)

PUNKT.VRT.PLASTIK

Somit (Intakt Records)

CRAIG TABORN

Shadow Plays (ECM)

[Axel Stinshoff, Jazz thing \(Germany\)](#)

FLOATING POINTS, PHAROAH SANDERS &

THE LONDON SYMPHONY ORCHESTRA Promises (Luaka Bop)

MARC JOHNSON

Overpass (ECM)

ENRICO RAVA

Edizione Speciale (ECM)

[Tony Dudley-Evans, Peter Slavid and Sebastian Scotney,](#)

[LondonJazz News \(UK\)](#)

ALEXANDER HAWKINS

Togetherness For Sixteen Musicians With The Riot Ensemble (Intakt Records)

JULIAN SIEGEL JAZZ ORCHESTRA

Tales From The Jacquard (Whirlwind)

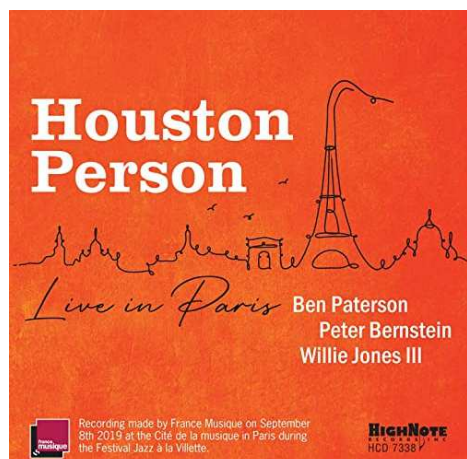
RUBEN FOX

Introducing...Ruben Fox (Rufio)

De Europe Jazz Media Chart 2021 [geeft een overzicht van de favoriete albums 2021 van een reeks Europese recensenten die maandelijks de Europe Jazz Media Chart samenstellen.](#)

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 17 januari 2022

1 Houston Person

Live In Paris (HighNote)

2 Nicholas Payton

Smoke Sessions (Smoke Sessions)

3 Bill Charlap Trio

Street Of Dreams (Blue Note)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(www.jazzweek.com\).](#)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Marcel Frans, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Erik Ineke, Hans Invernizzi, Serge Julien, Peter J. Kortten, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Bart

• Noorman, Gijs Ornée, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom

Beetz, Joke Schot. Logo:

Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

THE WILLIAM P. GOTTLIEB COLLECTION

De Amerikaanse fotograaf en krantencolumnist William P. Gottlieb (1917 –2006) is bekend om zijn jazzfoto's uit de jaren dertig en veertig. De bovenste foto maakte Gottlieb in juni 1948 bij de entree van jazzclub Three Deuces (NY). De onderste, waarschijnlijk gemaakt op dezelfde dag, geeft een beeld van de New Yorkse 'jazzstraat' 52nd Street.